

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fbra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—EXTRANGER, 2'50

SOBRE L'URBICIDI

ADA vegada que esclata una bomba a Barcelona me faig la mateixa reflexió; lo que comunica més anguniosa gravetat a tals fets es la pregunta: «Quin fi poden tenir els urbici-

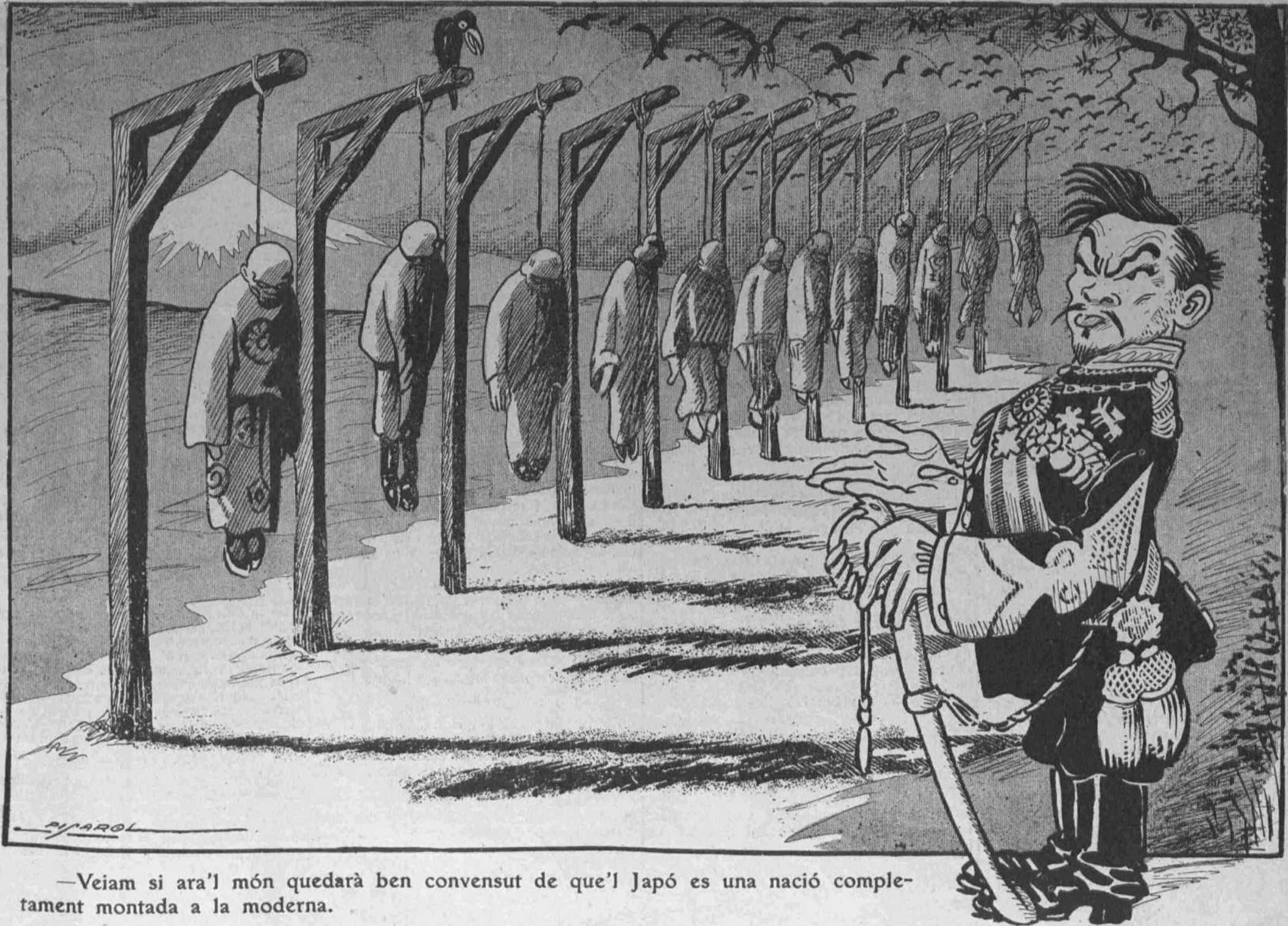
des?» Quan un ideal determinat pot vencer per la destrucció directa dels obstacles que se li oposen, invencibles per altres medis no violents, aleshores se pot comprendre, com a Rússia, l'agressió directa contra els enemics de l'avenç social y politic. Es el medi revolucionari contra els qui refusen donar an el poble medis d'evolució. Però la nació comprèn, aleshores, l'objectiu y la finalitat d'aquelles violencies, y els seus autors estan lluny de tenir, an els ulls

de l'extranger, l'innoblesa dels assassins, perquè'ls cobreix la sinistra gallardia dels venjadors.

Els urbicides de Barcelona són ben diferents. A cada atentat la pregunta dolorosa ressorgeix: «Pera què? Què volen aquets homes desconeguts, si es que encara són homes?» Y sembla que de cada pit està a punt de desbordarse aquesta mena de proclama, dirigida a les furies desconegudes qui ens menassen: «Parleu! Par-

leu com sia, per l'anonim, per la fulla clandestina, per l'inscripció sobre les parets públiques, com us sembli. Però parleu! Parleu, que la ciutat espera la vostra paraula. Per vils que sieu vosaltres, ¿qui sab si arribariem a entendre'ns sobre lo que voleu, y la ciutat respiraria a la fi?» Lo terrible del cas Barcelona es l'agressió per les bombes mudes. Es una mà invisible la que's mou contra nosaltres, y ningú pot saber ont descarregarà demà. No hi ha mai ni un ves-

Les execucions de Tokió

—Veiam si ara'l món quedarà ben convensut de que'l Japó es una nació completament montada a la moderna.

llum de racionalitat en la colocació dels aparells destructius, a l'atzar dels carrers y dels passants. L'urbicida no sab quina podrà ser la seva víctima adventícia. No li importa. Posa l'explosiu ab la seguretat d'una ja tan llarga experiència, y deu alsar les espatlles tot pensant en el ciutadà qui te de sentir de més aprop l'estrepit.

Per això no hi ha dret, fins avui, a atribuir a uns o altres la culpa immensa de l'urbicida. Jo crec que hi ha, tal volta, un contagi de criminalitat que ha produït imitadors, y que no totes les bombes són ja de la mateixa procedència. Es un *sadisme* que ha fet escola; es una voluptuositat de mal que s'es tornada epidemia, en el món desconegut ont aquestes coses són preparades.

Però jo voldria parlar avui d'un altre aspecte de la qüestió. Jo crec que les bombes *fan més soroll* fora de Barcelona que aquí. La notícia d'una bomba barcelonina, quan arriba fora de la nostra ciutat, pren força. Dirieu que la detonació creix, en comptes d'aminorarse. Y—cal dirho ben alt—fins crec que, per part de molts, hi ha, fora de Catalunya, una certa complacència en assaborir la notícia dels atentats, fent-ne caure la culpa sobre tot Barcelona. Es dir, no sols volen que sofrim el dolor de les agressions, sinó l'odiositat dels qui les causen. Aquesta es la veritat, y aquí està una de les formes típiques de l'odi *filisteu* a la múltiple forma de substantivitats nacionals de que se n'ha dit catalanisme.

Es aquell burgès no català, burgès típic, pera qui jencara! el nom de catalanisme produeix sempre la formulació d'un anatema. Escuta una bomba a Barcelona; y el burgès anti-català, entre vanes invectives a l'agressor sempre incògnit, s'exclama: «Pobre Barcelona! A quin extrem l'han reduïda aquets bretols! Per tot són pisos per llogar, els capitals emigren, tothom fuig, el comerç baixa... Pobre ciutat! Qui l'ha vista y la veu! Fa llàstima!»

Però ve, en canvi, un esclat patriòtic o liberal de Catalunya, un 20 de Maig, una setmana tràgica, una victòria electoral catalanista; o be una agressió governamental contra Catalunya, un 25 de Novembre, una Llei de Jurisdiccions, una repressió maurista, y el mateix burgès s'exclama: «Aquets catalans! Fins que'ls governs se decideixin a arrasar Barcelona no anirem be! L'haurien de sembrar de sal! Què fa Montjuïc, que no dispara contra aquets infames?»

Conseqüència: pera el burgès anti-català, el terrorista incògnit té raó. Perquè no fa més que posar en pràctica, en lo que pot, els desitjos d'aquell burgès, d'aquell burgès que vessa llàgrimes de cocodril quan li arriba la notícia de les explosions, y desitja l'explosió total de Barcelona quan li arriba la notícia dels redremsaments de Catalunya...

**

Una ploma amiga, en un diari d'aquesta ciutat, renovava, fa uns dies, la petició del silenci de la premsa davant els atentats; demanava que no's dongués ni fins la notícia de tals actes.

Permeteu-me que voti en contra. La meua passió per la veritat es il·limitada y absoluta; el silenci de la premsa té sempre aires de coacció, de privació de llibertat, perquè es l'arma de les tiranies. Ademés, el silenci, en aquets cas, seria contraproduent. La notícia de cada bomba, corrent de boca en boca entre el públic, esdevindria la notícia de quatre, set, dotze, què sé jo quantes bombes! El paníc a *lo desconegut*, que es el pitjor dels panics, invalidaria les gents, avui indiferents a un perill que de prop es molt menor. Quan els casos d'una epidèmia no són divulgats, sempre la gent, per fenomen natural en les multituds, els multiplica pel nombre de les llengües que'n parlen. A cada tertúlia, a cada recó de ciutadans en les places, se parlaria del flagell ciutadà com d'un ocre quasi diví, que no cal ni anomenar tan sols, perquè podria despertar-se y sorgir sota cada pedra...

GABRIEL ALOMAR

L'organització als districtes rurals

L'Esquerra Catalana es ja una hermosa realitat, però mentre a Barcelona té ja una organització perfecta y robusta, en molts districtes rurals, l'U. F. N. R. no passa d'una vaga aspiració, o d'un viut desitg tot lo més.

Per tots els indrets de Catalunya hi ha elements pera organitzar fortament l'Esquerra, però l'isolament en que viuen no'ls decideix a l'acció. La mirada de Barcelona no arriba gaire més enllà d'una hora lluny de son recinte.

Convindria, si's vol que per tot arreu de Catalunya sigui viva l'acció de l'U. F. N. R., que hi hagués més relació constant entre'ls districtes y Barcelona, y, sobre tot, que s'organís un nucli d'homes de representació y positiva influència: diputats, senadors, advocats, periodistes, etc., que estés sempre disposat a treballar fermament contra el caciquisme, que lliga de peus y mans als homes que, en les viles humils y en els pobles miserables, lluiten pera lliurar-se del jou caciquista.

Sovinteja massa el fet de que sols se visiti als pobles en períodes electorals. Llavors els oradors de ciutat fuetegen als republicans rurals per sa manca d'organització; veient forsa elements dispersos, renyen als més significats del poble per no haverlos sabut reunir y ferne un nucli robust. No saben que moltes vegades els que tenien condicions per ferho han hagut de permanecer inactius, víctimes del caciquisme, que'ls ha pogut acorralar perquè en temps normal no han trobat enlloc l'apoi necessari pera defensar-se.

Si els homes humils que en els pobles rurals senten nostres doctrines sabessin que en tot temps trobaran entre'ls capdavanters del partit la protecció necessaria contra les brutalitats caciquistes, s'animarien a emprendre l'organització dels elements que com ells pensen, empenrien una acció decidida, lluitarien bravament contra la tirania dels cacs, y quan, en període electoral, anirien a fer propaganda pels nostres candidats trobarien a tot arreu el terreny ben preparat pera que'ns fos forsa més facil assolir una brillant victòria.

La vida, a fora, es difícil; els homes que pensen com nosaltres *s'han de comprometre*; al dir-se y fer de republicans conciten contra d'ells l'odi del rector, del caci, fins de la forsa armada del poble, representada pel sereno; si se senten fortament apoiats pels elements directores, lluitaran ab fermesa; si se senten isolats, ho deixaran correr.

Convé, doncs, donar als pobles la seguretat de que en tot temps els tenim en compte si volem que l'organització de l'Esquerra per tot Catalunya sigui una hermosa realitat.

JEPH DE JESPU

PÀGINES VIVES

¿Què es això?...

En l'espai de pocs mesos, Fransa, la generosa Fransa, la patria immortal dels «drets de l'home», la font d'aont han brotat totes les grans idees modernes, ha tallat, per mà del butxí, el cap a vuit criminals. La darrera d'aquestes vuit execucions, decretades per l'augmenta justícia francesa, ha tingut lloc a Lille.

Lille no es un poble de mala mort, allunyat, per l'atzar, de les corrents civilisadores. Capital de província, ab més de 200.000 habitants, Lille té centres de cultura, biblioteques, casinos, universitat, y compta, sobre tot, ab una nombrosa massa obrera conscient y educada.

Doncs be: a Lille, pera presenciar l'execució d'en Favier, lladre y assassí d'un cobrador de comers, hi ha hagut ciutadans que han pagat 120 y 150 francs per una finestra desde la qual se podia veure sense obstacles com la ganiveta de la guillotina feia saltar dintre del cistell de vimets la testa sagnant del condemnat.

Les hores que precediren al moment tragic de la decapitació varen ser, pera'l públic, d'anginosa impaciència. ¡Tardaven tant a sonar aquelles set del matí, senyalades ab tinta roja en el programa oficial!...

Toquen, per fi, les set batallades. Apareix en Favier a la porta de la presó, baixa lentament els graons que hi ha al davant del llindar, y mentres ab pas segur travessa la curta distancia que'l separa de la guillotina, un clam terrible s'aixeca de la multitud:—¡Morí! ¡Morí!...

Ja està. Ja s'ha executat la tremenda sentència.

Un furgó que condueix el cos seccionat del criminal corre al trot dels cavalls en direcció al cementiri. Al darrera hi va un altre cotxe, dintre del qual, tranquil·lament assentat, s'hi veu un senyor de cara seria. Y seguint als dos carruatges, una massa immensa de ciutadans, que acaben de presenciar l'execució, corre frenètica, aplaudint y cridant:—¡Visca en Deibler!...

En Deibler es el butxí.

ADAM ASTOR

L'Església aplica als difunts els merits dels vius; la Noblesa segueix la contrària: aplica als vius els merits dels difunts. ***

La política del senyor Canalejas

La Llei d'Associacions

DIES passats correu per tots els diaris un extracte del projecte de Llei d'Associacions que'l senyor Canalejas té compromís de presentar al Parlament, tan aviat com aquet reprengui les seves tasques. L'extracte esmentat donava detalls precisos; fins explicava les parts de que la llei havia de constar y lo que en cada una d'elles se tractava. En alguns punts el projecte era realment radical, coincidint extraordinàriament ab la llei que sobre la mateixa qüestió feu aprovà deu anys enrera a Fransa l'eminent Waldeck-Rousseau.

Però heus aquí que'ls que cuïtaren a alegrar-se davant del termes del projecte, vegeren volar tot seguit les seves il·lusions. El senyor Canalejas ha desmentit l'exactitud de l'extracte publicat per la premsa. Segons el president del Consell de ministres, ni tan sols ha començat a redactar el projecte de llei.

No cal gaire perspicacia pera endevinar lo que ha succeït. Es evident que l'extracte aparegut en els diaris—alguns d'ells diaris ministerials—no constitueix una invenció de periodista entremaliat, una pura fantasia, un canard com tants ne passen per les columnes de la premsa d'un cap de l'any a l'altre. Se veu ben be que l'extracte responia a la realitat del projecte de Llei sobre les Associacions, però a una realitat *no definitiva*. El senyor Canalejas tenia el seu projecte redactat segons les línies generals explicades en l'extracte. Mes el projecte era susceptible de modificacions, tan fòndes com convinguessin. En altres paraules: abans d'elaborar definitivament el projecte que, si no hi ha novetat, se presentarà a les Corts, s'engegà un *ballon d'essai*, un globo d'ensai o de prova, pera veure de quin costat bufava el vent.

Y com que'l vent li ha sigut contrari, el senyor Canalejas ha desmentit la veracitat de les informacions de la premsa. No obstant, tothom s'ha adonat del joc. El diari catòlic *El Debate*, diu clarament:

«Ese frustrado proyecto de Ley de Asociaciones que á modo de *ballon de assai* lanzara el Gobierno democrático, no era ajeno al cacumen del señor Canalejas. Los periódicos de cámara se tragarón el paquete al nacer, porque al jefe del Gabinete parecióle harto pesada su propia chanza.»

En certes esferes, el projecte de que parlaven els diaris no caigué be. Es públic que, per aquesta qüestió de la Llei d'Associacions, el senyor Montero Ríos y el propi ministre senyor Cobián estan en desacord ab el senyor Canalejas. Aquest, en lloc de mantenir-se ferm, recula. Pera l'anunciada Llei d'Associacions lo que acaba de succeir es un mal comensament. Tot el programa y totes les energies del president del Consell queden reduïts a la protecció dels seus discursos y de les seves abundoses declaracions.

FULMEN

Donc Marcellí Domingo, el sabi mestre-escriptor, en tot Catalunya tan estimat y tan llegit, sigui la conferencia donada el diumenge al teatre Principal, tercera de la serie organitzada per l'Ateneu Enciclopèdic Popular.

Dient no més que'l treball de l'insigne conferenciant versà sobre la *Política pedagògica*, està dit tot. Tots els que coneixen al senyor Domingo y saben lo que representa en l'intel·lectualitat espanyola compendran l'altíssim valor que forsosament ha de tenir la *lissó* donada per ell el passat diumenge, y ab la qual se fortifica la convicció de que'l nostre problema, el problema de Catalunya y de tot Espanya, es de cultura.

La conferencia del gran educador, tota substancia, y impossible, per lo tant, d'extractar, sigui calurosament aplaudida pel nombrós auditori congregat en el vell teatre. Els afortunats que la sentiren difícilment oblidan les ensenyances que en ella s'enclouen: els que no la coneixen deuen buscarla y llegirla.

En compliment de lo que preceptua la Constitució de l'Unió Federal Nacionalista Republicana, la Junta provisional de Barcelona convoca l'Assamblea d'organització pera'l dia 12 del corrent mes de Febrer.

Y com que l'Assamblea no està encara constituïda, demà, diumenge, dia 5, se celebrará l'elecció dels cent representants—deu per cada districte municipal—que han d'integrarla.

Ab arreglo a les instruccions dictades per la Junta provisional, la votació, en la qual sols podran prendre part els ciutadans inscrits en el cens de l'Unió F. N. R., tindrà lloc en els locals dels centres del partit, detallats en la circular de la Junta, y durará de les tres de la tarda a les set del vespre.

Se veu que don Pau Iglesias no es aficionat, com altres, a prometre *pavos republicanos*.

En un miting celebrat darrerament a Granada, el *leader* del partit socialista va pronunciar aquestes significatives paraules, que, si no tenen res de *pavo*, tenen en cambi molt d'*evangelic*:

«La revolució's farà pacíficament si el capital no resisteix, y's farà abans de lo que molts creuen, però no tan aviat com altres desitgen.»

D'això a enganyar al poble prometentli la felicitat a plasso fixo hi va bastanta diferencia.

Tanta com de ser revolucionari de debò a ser empresari de revolucions... ab safata a la porta.

Y automòbil a la *idem*.

Vaudeville pur.

Hi ha qui ha enviat missatges a don Alacandro—y *El Progreso* els ha publicat—felicitant-lo «per haver sortit il·les de l'atentat perpetrat contra ell» l'altre divendres.

Llegint aquelles frases de melodrama bunyol, tan seriament estampades, un no sab què pensar:

Si els firmants se burlen del *caudillo* al felicitarlo.

Si el *caudillo*'s burla d'ells al donar a llum els seus despropòsits.

O si tots plegats se riuen del públic, verdadera y única víctima d'aquesta broma, que, si de vegades no acabés en tragedia, resultaria una comedia de les més divertides del repertori modern.

Segons assegura *El Mercantil Valenciano*, si la llei de Jurisdiccions no desapareix, es perquè... hi ha qui està empenyat en que's mantingui.

«De lo que ocurre entre bastidores en lo referente á esa ley—diu—no puede hablarse...»

Es veritat.

Unicament se'n pot parlar durant el període electoral, quan es hora de pescar vots.

Com feu el senyor Lerroux, que en el miting celebrat al Park el dia 17 d'Abril va prometre solemnement que si no's derogava la llei no hi hauria pressupostos, y ja hem vist de quin modo ha complert la seva paraula.

Són desconsoladores les notícies de l'espantós temporal ocorregut en les nostres aigües el passat dimars, dia terrible de sotriments y d'angúnies y una de tantes pàgines negres de la vida treballadora.

Barques de pesca arrastrades per la furia dels elements, tristos episodis que glassen l'ànima, morts, ofens, ruïna...

Tenia raó el pintor Sorolla en el seu famós quadre. ¡Y encara diran que'l *peix* es car!

L'obra de cultura inaugurada temps enrera a la *Casa del Pueblo* ab les representacions de *La gatita blanca* segueix més ferma y més activa que mai.

Ultimament s'hi ha estrenat *La corte de Faraón*, producció, com tothom sab, eminentment educadora y progressiva.

Y pera'l mes que ve—dies 11, 18 y 25—se preparen tres grandiosos balls de màscara, que prometen ser l'*acabóse* de l'acció revolucionaria y redemptora ab tant acert dirigida per l'amo de la *Casa*.

Ja veu l'emperador com també nosaltres sabem fer justícia.

Proclamem els seus merits y li anunciem de franc les funcions.

LLORET DE MAR, 29 de Janer.

Es un abús intolerable y un perill pera la salut pública la falta, comesa ab freqüència, de fer entrar certs cadavres a l'Església.

No s'explica com les autoritats, tan geloses del seu mando, mirin impassibles aquestes infraccions de la llei sense posarhi *colo*, pera evitar en lo successiu fets lamentables y que'l poble resignat y sufert que les va elegir pera que legislessin seria el primer de sofrirne y pagarne les conseqüències.

Y la Junta local de sanitat que hi diu a tot això?

SITGES, 29 de Janer.

Ahir, dissabte, a la tarda, va esser conduït a sa darrera estada, a l'edat de 56 anys, el que en vida's digué en Ramon Montané y Piqué, que morí fidel al programa federal del gran mestre Pi y Margall, del qual fou íntim amic y a qui sempre professà gran carinyo y veneració. Revolucionari

per convicció i per temperament, el *Federal*, com tothom l'anomenava, prova palesa de sa consciència política i arrelades conviccions, perteneixia an aquella rassa d'homes que, més que en propagandes orals, creien en les barricades i en els pronunciaments, i a lo qual sacrificaven gustosos vides i hisendes. Això li proporcionà correr alguns perills dels que sortosament ne sortí be.

Sa bondat ratllava en la candidesa, lo que li valgué que alguns espavilats que's titulaven amics seus, abuseren d'ell, però en aquestes notes necrològiques no es ocase d'exposar miseries. El partit li confià l'exercici d'alguns carrecs públics que desempenyà honradíssima i escrupolosament, i ab sacrifici de la seva personalitat i interessos, perquè, y valgui l'expressió, el *Federal*, en la política i fora de la política, era sempre dels que pagaven.

Carn de poble y ànima de poble, predicà també a les masses obreres les redemptores doctrines del Socialisme, perquè per ell, encara que republicà, els ideals de perfecció social-humana eren infinits. Això li ocasionà disgustos y contratemps, que suportà ab resignació d'apostol y entusiasme de propagandista.

Al associarnos al dol que experimenta la seva família, ens cal fer constar que la causa de la República ha perdut, ab la mort d'en Ramón Montañé, un dels seus més braus y lleals soldats.

La terra li sia lleu.

—No haventhi al cos provincial ni consums, ni mataderos, ni Reforma, ni mercats, ni cap gangueta d'aquestes, ¿què hi faria allí, veiam?

C. GUMA

Venjances

Ja fa algunes setmanes que, quasi cada dia, trobem en la premsa noves d'agressions motivades per les vagues obreres. Els vaguistes, exasperats, se vengen sovint dels *esquirols*, engegant an aquets les bales del revolver.

Els patrons ne protesten iradament, d'aquestes agressions. Demanen a les autoritats mesures enèrgiques; y quan creuen que hi ha poca energia, telegrafien al Govern en tragics termes. Volen els patrons que, a tota costa, se fassi respectar lo que ells ne diuen la llibertat del treball.

Aquets patrons, que no saben veure altra solució als conflictes socials que l'intervenció cruenta dels civils, obliden que, en ses venjances societaries, els obrers no fan més que seguir l'exemple de molts dels amos. La venjança es usada a cada punt pels patrons. Y consisteix la seva venjança en deixar sense feina, sense pa, als treballadors que han fet vaga o's distingeixen en el moviment sociari.

Els obrers no tenen a mà aquesta venjança còmoda, legal, sense responsabilitats. Pera venjar-se, acuden a l'ús del revolver contra els companys traidors a la causa colectiva. Y cauen aleshores en delictes, sota la sanció del Còdic penal. Fins en això l'organització social d'avui ofereix privilegis a la classe capitalista.

Si es censurable, es vituperable, la conducta dels vaguistes que agredeixen als *esquirols*. En aquestes planes l'hem condemnada nosaltres explícitament. L'*esquirol* es un obrer, víctima de la seva propia ignorancia. El revolver empleat contra ell, pot consumir venjances, però no pot realitzar justícies.

No obstant, en la gran majoria dels casos no hi ha en aqueixes agressions altra cosa que'l sentiment de venjança. Què es el mateix sentiment que mou als patrons quan llensen a la miseria a determinats obrers. Y si practiquen la venjança els rics y els poderosos, ¿com no han de practicarla els que viuen ab el cor esquinat pels dolors y les privacions de l'escassetat o de la miseria?

A. R. y V.

La propera tasca parlamentaria

N Canalejas pensa obrir les Corts en els primers dies de Mars. Y per més que creure en les paraules dels governants espanyols siga sempre un disbarat, es de suposar, per aquesta vegada, al menos, que la cosa va de serio, y que per la data senyalada tindrem els espanyols obert el Parlament.

Diem que no pot fiarse en les promeses del Govern, tota vegada que recordem, com si fos ara, el dia en que, responent a una pregunta dels conservadors, digué en Canalejas que les Corts s'obririen pel Janer, a l'objecte de no demorar més temps la discussió del procés Ferrer. Quin motiu hi ha hagut, doncs, pera imposarnos l'actual pròrroga?

Si no menten els rumors, si no fallen els calendaris, ha d'esser la propera tasca parlamentaria extremadament interessant y profitosa. La discussió de l'assumpte Ferrer se n'endurà bona part del temps.

Ab el procés del fundador de l'*Escola Moderna's* discutirà, indubtablement, la famosa *Memoria* redactada pel fiscal del Suprem, senyor Ugarte, després del seu viatge a Barcelona. Se determinarà, ademés, la part que en la revolta de Juliol prengueren determinats significadissims lerrouxistes. Els defectes de l'instrucció, en el cas de que en la substanciació dels processos s'haguessin comès els errors y els descuits que tan repetidament s'han suposat. Se discutirà, probablement, l'alcans del Còdic de justícia militar, aclarintse el verdader concepte de les funcions que a l'exercit corresponen. Quedarà pera sempre concretada la responsabilitat del govern maurista, no ja solament en lo que toca a la repressió y condemna

dels processats, sinó a la negativa d'indult pera l'infelis Clemente García. Afegeixi's a tot això, que no més per alt enumerem, que's desenterrà pels conservadors la causa instruida per l'atentat del carrer Major, lo que ajudarà a fer la discussió llarguissima. Tot sense tenir tampoc en compte que es més que probable que a l'obrirse les Corts se plantegi novament l'assumpte que fa referencia al nostre Municipi, junt ab la conducta seguida en aquet cas per en Lerroux.

Les Corts restaran obertes fins al mes de Juliol. Ademés de les qüestions de què parlem, n'hi ha d'altres que atrauran igualment l'atenció dels diputats, y que, com es natural, ocuparan aixis mateix un regular espai de temps.

¿No fora possible que entre'ls assumptes a discutir hi afegissin, els representants de Catalunya, una interpelació encaminada a obtenir la derogació de la llei de jurisdiccions?

Ja es hora de que els nostres parlamentaris se treguin la sòn de les orelles, tot pensant en preocuparse seriosament d'aquest extrem importantissim, en nom del qual tantes campanyes electorals s'han vingut guanyant.

BAC DE RODA

Sentint campanes...

Ensenyansa clerical:

—¿Què ve a significarte la Doctrina quan diu *Honar al pare y a la mare*?

—Que fassi honor an els que m'han portat al món.

—Peró, la vida ¿quí es que la dona?

—Deu.

—Doncs ¿a qui deus haver d'honar més que als pares?

—A Nostre Senyor.

—Y ¿quí es el verdader representant de Nostre Senyor a la terra?

—El sacerdot.

—Doncs ¿a qui deus haver d'honar, respectar y obeir més que a tothom, més que als teus propis pares?

—A vostè, mossén Silvestre!

—Textuals paraules d'un sincer sermonayre, predicador del segle xv:

—Vosaltres me preguntareu, germans carissims, com ho haveu de fer per anar al cel, després de morts?... Les campanes d'aquest mateix convent us ho diuen prou clar ab el seu sò metallic: *do-nant!... do-nant!... do-nant!...*

Dialog de Quaresma:

La Majordona:—¿Què li sembla d'aquet llus-sarro al forn, voltat de llagostins?... Deu nos en do d'aquets plats de magre!

El Rector:—Calla, ignocenta, calla!... Els plats aixis resulten de magre pera aquell qui els dona, no pas pera qui els reb.

NA comissió de saragossans ha anat a Madrid a oferir al Govern un manicomi que s'acaba de construir a l'immortal ciutat.

Id'això se'n diu tenir coneixement exacte de les necessitats d'un país.

Ja cal que'l Govern accepti l'oferta desseguida!

¡N'estem tan escassos, aquí, de torres d'aquesta mena!

Com que'ls subdits del *caudillo*, erre que erre, no paren de repetir que en Pau Iglesias ha calumniat al seu jefe, el diputat socialista, que no's mossega la llengua ni's deixa tampoc arrastrar per la passió, ha anat a Sevilla a celebrar un miting, y allí ho ha dit ab la fermesa que posa sempre en les seves paraules:

«Jo vaig parar molta atenció en el debat del Congrés sobre l'Ajuntament de Barcelona. Vaig esperar que les rectificacions desvanixerien els carrecs; però no va ser aixis, ans al contrari, els confirmaren.

«Jo no'm crec infalible, però al formular la meua opinió, vareig donarla ab entera justícia.

«No pot dirse que obrés ab lleugeresa, quan durant les cinc sessions vaig escoltar cuidadosament lo que cada hu va exposar, pesant les raons per ells donades.

«El fet que llavors vareig realisar, el repetir cent vegades davant d'un home y davant

de cent mil, car fou el resultat d'una afirmació de la meua consciencia.»

¿Què hi contestaran ara an aquesta filípica els escolanets de don Alacandro?

Lo de sempre.

Que tot això es una conjura y que l'Iglesias es un calumniador.

Y's quedaran tan frescos.

Llegeixo que'l «Requeté jaumista barceloní» anirà demà, diumenge, a fer una xerinola a la Font de la Teula.

A la Font de la Teula?... Molt encertat.

Els jaumistes són els grans amics dels capellans...

Els capellans són la gent de la teula...

Es la font més indicada!

En representació del senyor Bisbe va anar, l'altre dia, un respectable canonge a inaugurar les sessions del Col·legi de Metges.

¿Què hi tenen que veure els assumptes medicis ab els episcopals?—preguntaran vostès.

Molt, tenen que veure.

Fins ara hi havia alòpates y homeòpates. D'ara endavant tindrem els que curen senyant, ab oracions y ab aspergis...

O siguin els *llanòpates*, que són els més.

S'assegura que pera les properes eleccions de diputats provincials, entre'l partit de l'Esquerra y el de la Dreta hi haurà certes intel·ligencies.

Per forsa, els que tal cosa assegurin, són gent d'escassa *inteligencia*.

Segons un predicador, el destí de l'humanitat està voltat de foc, siga quin siga'l premi que's mereixi.

Segons ell, a l'altra vida tot seran flames.

Pera'ls dolents, les flames de l'Infern.

Pera'ls que s'han de purificar, les flames del Purgatori.

Y pera'ls declaradament bons..., les flames ardentíssimes del cor de Jesús.

Tenim un camí de salvació no més...

Fernos bomberos.

Un periodista estranger fa constar que, de les observacions fetes, resulta que quasi tots els aviadors són uns grans devots, fervorosament catòlics-apostòlics-romans.

Vetaquí l'eficacia de les seves devocions... Trencarse'l cap desde l'altura.

L'ideal al Cel y els ossos... a terra.

Un dia d'aquets havia d'arribar a Barcelona en Luis Morote, diputat de Les Palmes.

No gaires dies abans havia arribat també don Alexandre Lerroux.

De modo que ara tenim, entre nosaltres, el diputat de *Les Palmes*... y el diputat dels xiulets.

L'idea de crear un cos de senyores policies sembla que està a punt de posarse en practica.

Per ara sols se presenta un inconvenient.

L'inconvenient es respondre an aquesta pregunta: ¿Aquestes *dames polissontes*, han de ser secretes o no?

Nosaltres opinem que serà un disbarat organitzarles com a secretes.

Oh, y les dones, pera guardar secrets!

Un anunci religiós deia, l'altre dia, que «havia sigut nomenat jurat, pera les oposicions a una canongia el doctor Robert».

Valdria la pena d'aclarir les coses, senyors meus.

El doctor Robert ha d'esser jurat d'una canongia?

Impossible!

El doctor Robert altra feina té a vigilar els estudiants que fan campana, a la plassa de l'Universitat.

No s'hi han fixat, d'una temporada ensà? Els beneficis catòlics, ab l'excusa de fer obra social, tot es organitzar *roperos*, que, en el fons, no són sinó antres de xafardia.

«*Ropero* de Montserrat.»

«*Ropero* de Santa Llúcia.»

«*Ropero* de Sant Guim.»

«*Ropero* d'això.»

«*Ropero* d'allò.»

Tot són *roperos*.

La Caritat Cristiana transformada en una *guardarropia*!

Llegeixo en les informacions polítiques d'un diari local:

«El carlista sevillano don Carlos Cruz...»

De tots modos, val a dir que deu esser un *sevillano passador*, quan els del partit l'accepten sense protesta.

El nou cos de policies femelles

—Senyores: La pau de Barcelona està en les seves mans. Procurin no pertorbar-la gaire.

—¡Alsa, noia, quina sort! ¡Tot just comenses, y ja pujes de grau?

—Munda, ¿d'ont vens tan tard?... Són les tres.
—Fill, hem hagut d'anar a fer un servei extraordinari.

—Me sembla, me sembla molt que aquestes tenen ganes de cachearme...

—¡Ai! ¡Que'n feia de dies que cap dòna m'havia fet pessigolles!...

—Corre, el cabo ens crida!...
—Dígali que ja vinc, que ara el nen acaba d'esmorzar.

En Palaudaries té un fill pintor que no ha fet mai res de bo.
—Me'n donaria vergonya—li deia un dia.— Tenir quaranta anys y no haver exposat encara un miserable quadro.
—Oh, ja veurà...
—Què haig de veure!... A la teva edat en Rafael ja era mort!

Davant de la Virreina s'han topat dues minyones aixirides.
—Què li dones, al teu soldat, el dia que'l trobes pel carrer?
—Ai, filla, ell mateix s'obre el cistell y's pren una costella, un parell d'ous y una mica de fruita...
—Sí que ets tonta; ab tot això ja podries festejar un sargento!...

En una reunió d'amics se parla de l'enutjós tema de les sogres.
—Jo—diu un dels assistents—no he conegut sinó una mamà política que fos una bona dòna.
—La de vostè?
—No. La de la meva senyora.

Un motiu ben poderós.
—Com es que ja no vas a afaitarte an aquella barberia?
—Perquè un dia m'hi vaig deixar el paraigües.
—Ai ai!... Més raó pera anarhi y reclamarlo.
—Oh, es que, en cambi, distretament, me'n vareig endur un altre que era molt millor que'l meu.

ENDEVINALLES

XARADES

I
D'una grossa *prima-dos*
tercera-quarta-darrera,
en tres bocins, el més gros
se'l va menjà la portera.
Dos-tercera es animal,
el sastre *tercera-quarta*,
y al poble del meu *Total*
la gent, de fruita, s'hi afarta.

MACO

II
Primera es una vocal,
article neutre *segona*,
immensitat *tersa* dona,
y un gran escritor, *Total*.

R. A. (a) PAU DE LES CALSES CURTES

ANAGRAMA

La *Tot*, *total* va comprà
y a la *tot* se'l vam menjà.

A. B. (a) LO RECTOR DE VALLFOGONA

MUDANSA

La *Total*, filla de *Tot*,
el dia de Carnaval
vol vestir-se de *total*
pera esbroncà al seu xicot.

EUDALD SALA

TARGETA

ADELA CORTACANS
PARÍS

Formar ab aquestes lletres, degudament combinades, el nom d'un poble de Catalunya.

PEP SABATER

CONVERSA

—Guaita, Vicens, quina xicota més alta.
—Veritat, noi... ja la conec; del seu poble es la més alta.
—Diga'm d'aont es y com se diu.
—D'aont es, tots dos ho hem dit, y el nom també te'l acabo de dir.

PEP CISTELLÉ

JEROGLIFICS

I

ARCIS

A. B. (a) LO RECTOR DE VALLFOGONA

II

LA Roig Negre LL LLA

JOAN ROCABERT

CORRESPONDENCIA

Cavallers: P. M. Aleshores que'l tenia a tret y a dins de casa, era'l moment de contestarli en forma contundent. La carta es defectuosa y conté algunes manifestacions perilloses.—J. R. y S.: Si hi cab, anirà.—J. A. P.: Vol que lli publiqui una cantarella, ja ho veig...

Quan passo pel teu balcó
veig que tu m' tires flòretes...
En lloc de tirarme això
no m' podries tirar pessetes

Un roc, se mereixeria!—T. V.: Tot serà que poguem destinarli un petit espai.—J. T. (Abrera): Aquest assumpte serà molt interessant pera la localitat, però no té cap transcendència política pera la majoria dels lectors.—E. S.: No hi cabrà, ja ho veig venir. Y això que, de mida, està be, encara que es molt mal escrita.—G. S.: Massa extensa, sant cristià!—F. de A. P. B.: Està molt ben escrita, però es excessivament llarga y rellosca.—Ramon Valls: Triarem lo que'ns envia y ens quedarem ab lo que'ns agradi.—J. Bofill: Entra en cartera.—Roque Palau: No va.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olin, 8
Tinta Ch. Lorrilleux y C.^a

!!! ATENCIÓ !!!

EL VINENT DISSABTE, 11 DE FEBRER

LA CAMPANA DE GRACIA

PUBLICARÀ UN INTERESSANT

NÚMERO EXTRAORDINARI

Gravats * Text * Tot de palpitant actualitat

8 PÀGINES

10 CENTIMS

DISSABTE, 11 DE FEBRER